

MASAČASÁK

6. 11. 2024

1. číslo, 2. ročník

PODZIM JE TADY!

Milí žáci, milí učitelé, milí rodiče, milí kamarádi Masačasáku!

V novém školním roce se opět začala scházet redakce našeho školního časopisu a začala tvořit 1. číslo 2. ročníku. A to právě držíte v ruce, hurá! :)

Redakci letos tvoří hlavně žáci prvního stupně, ale v našem podzimním čísle si přijde na své snad každý.

Co v něm najdete? Třeba návod na výrobu ježečka, luštění, vzpomínku na letní cestování a také strašidelné čtení. A ještě spoustu dalšího!

Tak si podzimní číslo užijte!

Za redakci šéfredaktorky

paní učitelka Ouřadová a paní učitelka Brhelová

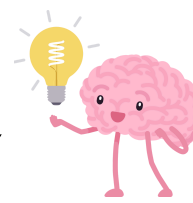

PRÁZDNINOVÝ POZDRAV OD PANA UČITELE MAŠKA

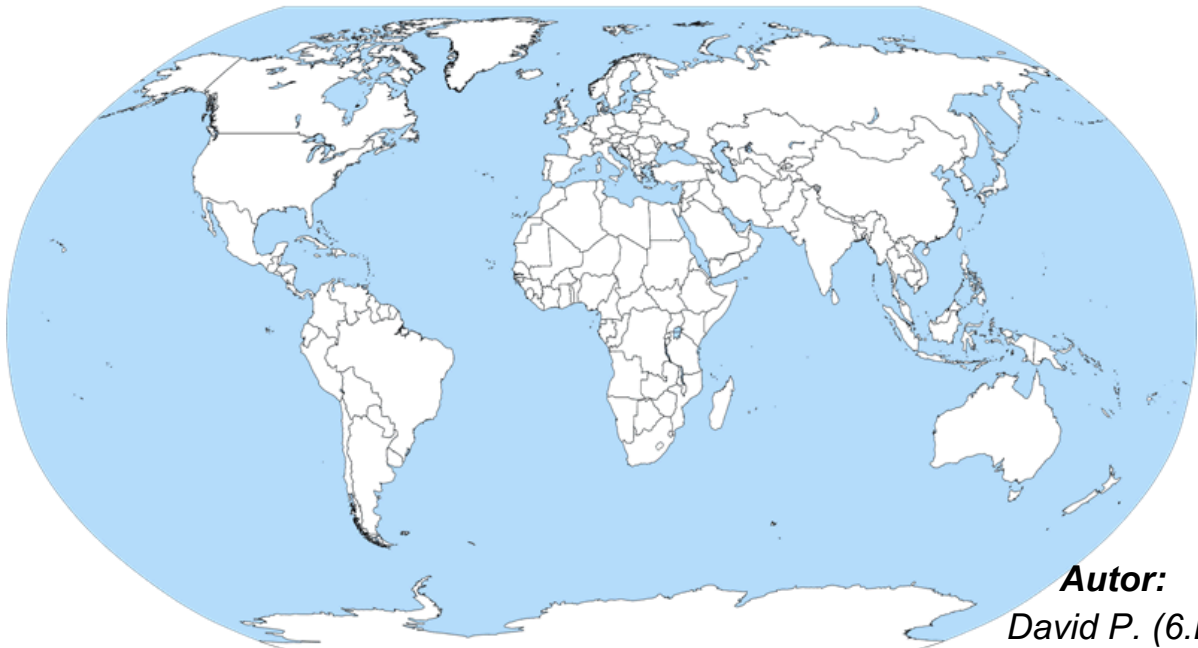

ZEMĚPISNÁ HÁDANKA PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

Pomůžeš skřítkům popletům pojmenovat kontinenty?

Evropa, Amerika, Asie, Austrálie, Afrika, Antarktida

Autor:
David P. (6.B)

ZE SVĚTA YOUTUBE

Autorka:
Róza V. (4.B)

Moon je slovenský youtuber. Jeho pravé jméno je Samuel William Miščík. V roce 2024 dosáhl 1,09 mil. odběratelů.

Moon od malička rád maluje, proto začal vytvářet animace, např. Draw my life, Vztah na dálku s mojou priateľkou nebo História Česka a Slovenska. Jeho nejodbornější kanál je Studiomoontv a další je Mesiac (na tomto kanále najdete hlavně Minecraft). A ano, je to i Minecraft youtuber.

VZPOMÍNKA NA LETNÍ CESTOVÁNÍ

Sardinie

O prázdninách jsem s rodiči navštívila Sardinii. Sardinie je **ostrov ve Středozemním moři**, který **patří k Itálii**. Lidé osídlili ostrov už v době kamenné. Zajímavým obdobím historie byla nuragická civilizace (asi od roku 1500 před naším letopočtem). Na ostrově z té doby zůstalo velké množství kamenných věží, tzv. nuraghů.

Autorka:
Ema M. (3.C)

Sardinie je hornatá. Nejvyšší kopec je Punta La Marmora (1834 m n. m.). Kromě kopců jsou na ostrově také lesy, skalnatá pobřeží a písčité pláže. Také zde můžeme najít **největší přírodní poušť v Evropě**. Při našem putování jsme také potkali plno zajímavých místních zvířat. U pobřežního majáku jsme potkali želvu vroubenou, na poušti vrubouna posvátného a u mokřadů plameňáky.

Sardinie má také úplně jinou vegetaci. Rostou zde různé druhy palem, středomořské borovice, pinie a cypřiše. Také zde najdeme dub korkový, z jehož kůry se vyrábějí různé korkové předměty. Velmi zajímavé jsou také **opuncie**. Jsou to zvláštní kaktusy s lahodnými plody, které jsme ochutnali. Opuncie se dají jíst, když jsou zralé. Neboli když jsou červené nebo oranžové.

Kolem Sardinie je **jedno z nejčistších moří**. Moře je zde tak čisté, že je vidět na dno i do velké hloubky. Na Sardinii se lze dostat letadlem, ale samozřejmě také lodí. Lodě na Sardinii jezdí z několika přístavů a provozuje je několik společností.

TEMNÝ LES

Autor:
pan asistent
Štěpán Hasch

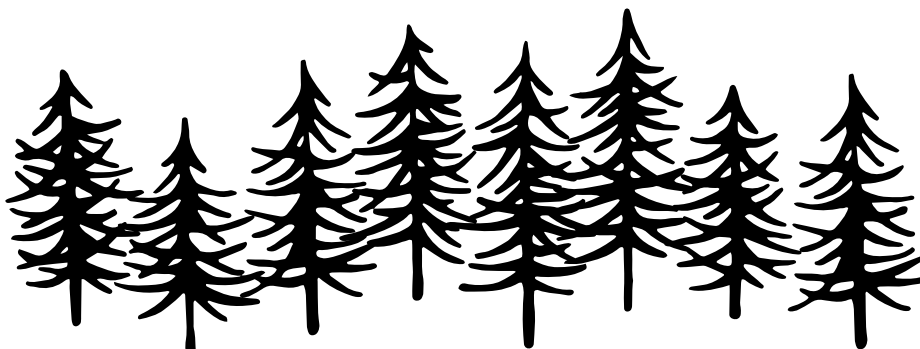
Jmenuji se Johnny a zažil jsem něco, co bych nepřál ani největšímu nepříteli. Nebo alespoň mi řekli, že se tak jmenuji, jelikož si nepamatuji moc z toho, co se stalo před letošními Dušičkami. Pokusím se ale na něco vzpomenout a odvyprávět to, ale nevím, jak to zapsat. Tak alespoň poslouchejte.

Vzpomínka první

Jsem v lese, ztracený, nevím, kde jsem. Kolem je tma a vlhko. Všude jsou smrky, jedle a borovice, ze kterých visí v provazcích lišejníky, pod nohami praskají větve a nad sebou skrz klenbu stromů není vidět nebe a ani slunce. Pokouším se vylézt na stromy, ale větve se mi lámou pod rukama a já opakovaně padám. Začíná se mě zmocňovat strach a deprese. Kde jsem? Jak jsem se sem dostal? Jak se dostanu pryč? Nevím, na tyto otázky neznám odpověď.

Vzpomínka druhá

Nevím proč, ale les se změnil. Již to není ten jehličnatý les, jako předtím. Tento les je plný zakrslých a navzájem propletených borovic. Jsou všude, není mezi nimi moc prostoru a já se prodírám dopředu skrz tuto změň. Jsem celý poškrábaný, teče mi krev z ran na rukách a v obličeji, ale já jdu pořád dál. Nějaká touha či strach mě nutí jít pořád vpřed a nezastavovat se. Najednou jsem zakopl a padám. Kutálím se ze svahu, větve mi šlehaají do celého těla, narážím do stromů a pak tma. Nejspíš jsem se praštil do hlavy, nevím. Ztrácím vědomí a propadám se do hlubin...

TEMNÝ LES

Vzpomínka třetí

Probral jsem se na dně rokle. Předpokládám, že je to pořád stejný les, alespoň tak vypadá. Slyším poblíž zvuk vody a její šplouchání po kamenech. Pokouším se zvednout, ale padám zpět do hlíny, nohy mi neslouží. Pomocí rukou se tedy plazím za zvukem vody a doufám, že není moc daleko, jelikož mám obrovskou žízeň. Zjevně jsem nepil již velmi dlouho. Hlína mi projíždí mezi prsty a ruce podkluzují v lesním podrostu, ale plazím se dál. Zvuk vody je čím dál silnější, ale já již nemám sil. Zbývá mi posledních pár metrů, ale já to již nezvládám. Ruce mě brní a klepou se, nezvládnou to. Mám strach, že tu zemřu. Ruce mi vypověděly službu, padám obličejem do hlíny. Cítím, jak mi pach mechu a podhoubí prostupuje nosem. Oči se mi zavírají a já usínám.

Vzpomínka čtvrtá

Kolem mě je tma. A to nemyslím tmou, jako znáte vy, ale tmou, jako když vás někdo zavře do krabice nebo do podzemí. Taková ta tma, když otevřete oči a nevíte, jestli jste je doopravdy otevřeli. Něco se změnilo. Již nejsem v lese, necítím již podhoubí, mech, stromy a ani vítr. Prostě nic. Nelíbí se mi to, začínám se opravdu bát. Zkouším pohnout rukama a nohama. Dobrá zpráva, mám v nich cit. To horší zjištění je, že jsou k něčemu připoutány. Zkouším s nimi zatřást a zbavit se svých pout, ale nejde to.

Nyní

Toto jsou mé vzpomínky, které jsem vám chtěl vyprávět. V současné době ležím připoutaný, vůbec nevím kde. Je tu taková tma, že nevím, jestli mám oči otevřené nebo zavřené. Světlo. Najednou mě oslnilo světlo. Ne nějak jasné, ale stejně se to mým očím přivyklým na tmou nelíbilo. Pomalu se mi začíná vracet zrak. Jsem v jeskyni, u stropu se houpá lampa ve tvaru dýně a přede mnou je člověk s černou kápí a obrovským nožem v ruce. Napřahuje se. Bodá. Bolest. Šílená bolest v hrudníku. A pak klid. Bolest ustupuje. Smíloval se snad nade mnou? Ne, jsem mrtvý...

STRAŠIDLA NA KRUMBERKU

Autorka:
paní učitelka
Alena Demčáková

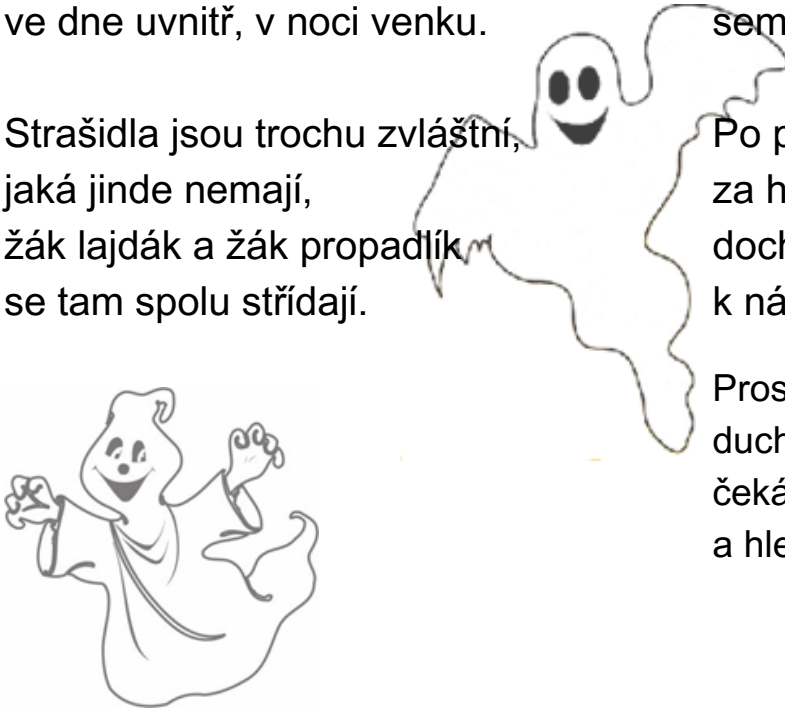
Na nízkém kopci v temném lese,
na starém hradě, na Krumberku,
povídá se, že tam straší,
ve dne uvnitř, v noci venku.

Plné autobusy vozí
na hrad v rámci osvěty,
žáčky vodí učitelky
sem na školní výlety.

Strašidla jsou trochu zvláštní,
jaká jinde nemají,
žák lajdák a žák propadlík
se tam spolu střídají.

Po prohlídce hradních chodeb
za hrozného kvílení
dochází u mnoha žáků
k náramnému zlepšení.

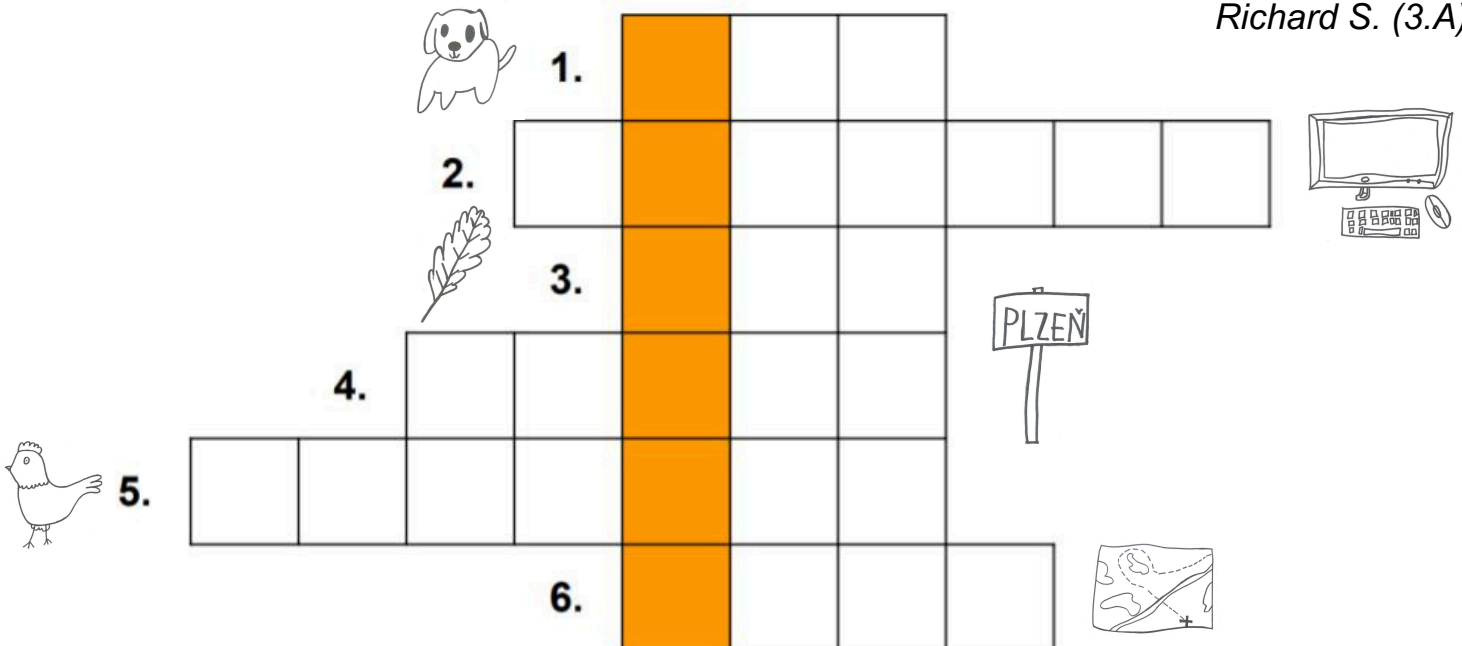
Proslýchá se totiž, že prý
duchové jdou pryč z hradu,
čeká je duchařský důchod
a hledají náhradu.

VYLUŠTI KŘÍŽOVKU

Kdo bez štětce a bez barev obarví nám pestře les?
Odpověď na hádanku najdete v křížovce.

Autoři:
Johan Š., Tomáš P.,
Richard S. (3.A)

Tajenka: _____

ČARODĚJNÉ ZASEDÁNÍ

To vám bylo zasedání
převeliké jako hrom,
čarodějky svolaly se
mailem čáry tečka com.

Sletěly se ze všech koutů,
co jich skrývá naše zem,
některé z nich na rogalu,
či na koštěti s motorem.

A nakonec hlavní bába
po potlesku velikém
na slavnostní zasedání
přifrčela taxíkem.

Rokovaly nahlas, dlouze,
jestli mají ve zvyku
užívat při čarování
též moderní techniku.

Já v tom vidím přínos, dámy,
to mi věřte, milé paní,
mám totiž svoji čaryhůlku
na dálkové ovládání.

Já souhlasím, řekla další,
veliká je naše zem,
proto dávám přednost radši
čarování mobilem.

Rokování bylo tajné,
proto o něm ani muk,
jestli chcete něco vědět,
mrkněte se na Facebook.

Autorka:
paní učitelka
Alena Demčáková

Naučím tě kreslit oko

1. krok
Nakresli oblouček.

2. krok
Přikresli druhý.

3. krok
Nakresli dva obloučky
doprostřed (duhovku).

4. krok
Vybarvi duhovku
a doprostřed nakresli
černou tůpku (zornici).

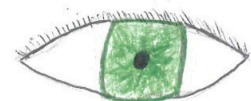

5. krok
Obtáhni první obloučky.

Autorka:
Anička Z. (4.C)

6. krok
Přikresli řasy. A je hotovo!

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ: BRAMBŮREK

KAPITOLA 1: HRAČKÁŘSKÝ KRÁMEK

V hračkářském krámku bylo ticho a tma. Byl to jeden z těch malých obchůdků, které vytrvaly, i když všude vyrostla spousta obrovských supermarketů, plných hraček za pakatel. Snad že jeho majitel k tomu krámku přilnul, snad mu připomínal vlastní dětství. Zkrátka tento krámeček tu kousek od náměstí odolával času.

Vejit do něj bylo jako ocitnout se v jiném světě. Byl to úplně jiný pocit než mezi regály ve velkých obchodech, kde sice nabízeli více zboží, ale hračky v nich byly jako bez ducha. To tady měl každý pocit, že hračky na starých regálech každou chvilku obživnou, a když ne, tak minimálně aspoň každého návštěvníka pozorují.

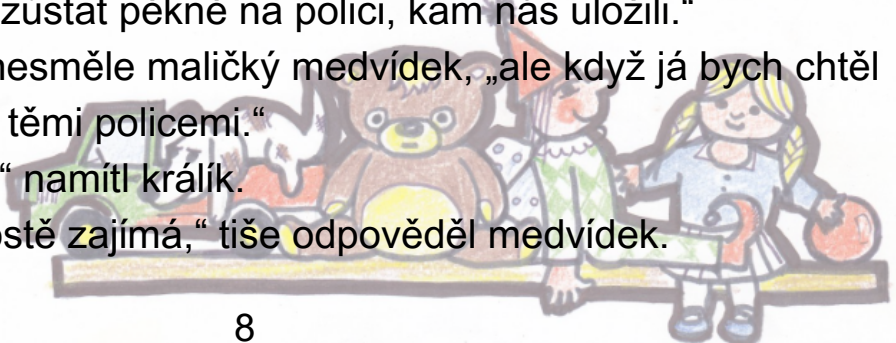
V ten večer po zavření zde bylo ticho jako vždycky. Ale pak se na jedné polici něco pohnulo. Nejdřív jen tak trošičku, ale pak už se to posunulo o pěkný kousek. Malý, asi na dlaň vysoký medvídek se protáhl a zvědavě vykoukl z police ven. Byl celý hnědý, jen kulaté břicho, tlapičky a kousky uší měl žluté. Do čela mu padalo několik neposlušných pramínků čehosi, co snad měly být vlasy. Měl daleko od sebe posazené černé korálkové oči, korálkový černý nos a usměvavou pusou. Vypadal obyčejně, ale bylo jasné, že obyčejný není. Zvědavě koukal kolem sebe, místo aby seděl na polici jako ostatní hračky.

Na protější polici otevřel nejprve jedno a potom i druhé oko velký plyšový králík: „Hej, ty mrňavej, kam si myslíš, že se hrneš? Víš, že nemáme nikam lézt a zůstat pěkně na polici, kam nás uložili.“

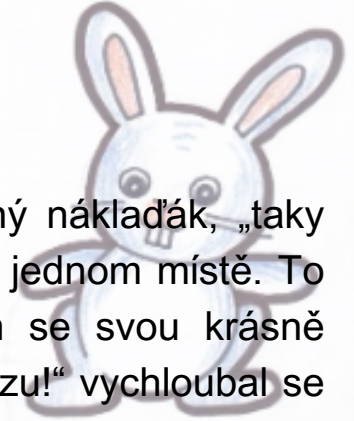
„Já vím,“ řekl trochu nesměle maličký medvídek, „ale když já bych chtěl vidět, co je tam dál za těmi policemi.“

„A k čemu ti to bude?“ namítl králík.

„Nevím, jen mě to prostě zajímá,“ tiše odpověděl medvídek.

BRAMBŮREK

„Já tomu rozumím,“ ozval se kousek zleva dřevěný nákladák, „taky bych si někdy rád protáhl kolečka a nestál pořád na jednom místě. To by teprve všichni koukali, až bych profrčel kolem se svou krásně červenou korbou. A teprve, až by viděli, co toho uvezu!“ vychloubal se nákladák.

„Ty toho tak uvezeš,“ pohrdavě si odfoukl králík, „tak leda tady našeho zvědavého mrňouska. Pod větším nákladem by se ti rozjela kolečka a bylo by po tobě.“

„To není pravda,“ rozhořčeně se bránil nákladák, „já nejsem žádná moderní plastová napodobenina auta, já jsem poctivé dřevěné auto, které něco vydrží!“

„Vy toho naděláte,“ ozvala se z horní police štíhlá, moderně oblečená panenka s dlouhými blondatými vlasy až do pasu, „stejně by si všichni všimli spíš mě, jsem krásná a děti mě milují. Takový staromódní auťák nebo obyčejný nezajímavý medvěd a králík je vůbec nebudou zajímat.“

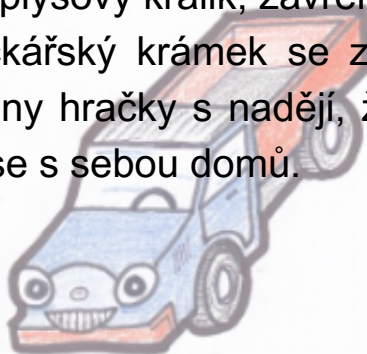
„No ale jak se dozvím, co je tady za těmi policemi?“ nedal se odbýt maličký medvídek.

„Až si tě někdo koupí a odnese odtud,“ odsekla nafoukaná panenka a dodala: „ale ty máš pramalou šanci, vždyť kdo by si chtěl koupit zrovna tebe!“

Medvídek zesmutněl a zkroušeně se posadil zpátky na polici, kam patřil. Asi se odsud nikdy nedostane a navždy zůstane tady na polici.

„Nic si z toho nedělej, mrňousku, však ono to tu není tak špatné. Já jsem tady už pěkně dlouho a nestěžuju si,“ brouknul z protější police velký plyšový králík, zavřel obě oči a odmlčel se.

Hračkářský krátek se zase ponořil do ticha, ve kterém odpočívaly všechny hračky s nadějí, že snad zítra přijde někdo, kdo si je koupí a odnese s sebou domů.

**pokračování
v dalším čísle**

Autorka:
paní učitelka
Alena Demčáková

TROJSMĚRKA

L	N	X	R	D	Ý	N	Ě	B	U	L	Ž	K	Q	C	A	U	H
I	L	D	Z	B	E	D	L	A	Ř	I	A	A	U	P	O	M	Ř
S	R	Q	R	Á	B	P	R	V	Í	S	L	Š	C	G	E	J	I
T	B	O	M	A	Ř	A	Y	Q	J	T	U	T	Q	F	V	X	B
O	U	Y	Y	A	H	Í	R	Q	E	Y	D	A	L	H	Á	Q	N
P	K	J	Y	F	R	O	Š	V	N	A	M	N	I	R	C	I	W
A	V	H	A	Y	V	T	M	I	Y	A	I	M	Š	U	L	F	E
D	I	H	E	B	T	T	I	Í	Š	P	L	C	K	Š	A	W	N
J	C	F	Y	A	L	F	O	N	R	K	A	K	A	K	V	Z	G
Z	E	D	E	Y	H	K	M	D	S	A	A	P	T	A	C	I	V
V	A	E	W	C	X	W	O	D	W	W	L	E	I	M	S	S	B
W	V	C	S	P	L	O	Y	W	U	I	W	X	H	U	W	L	S

Hledej podzimní slova v tomto směru: →↓↘

BARVY
BEDLA
BUKVICE
DRAHOMÍRA
DÝNĚ
HŘIB
HRUŠKA

JABLKO
KAŠTAN
LIŠKA
LISTOPAD
LISTY
LUDMILA
MARTIN

ŘÍJEN
ŠIŠKA
VÁCLAV
ŽALUD
ZÁŘÍ

Autor:
Adam D. (3.A)

FORTNITE

Fortnite je hra, co se hraje na Playstationu, počítači a Xboxu. Tato hra má jeden cíl, a to je neumřít.
Fortnite je moje oblíbená hra, doporučil bych ji všem, i když je vám 10 nebo 40 let. Ve hře se dá dělat spoustu věcí, například Battle Royale, ježdění v autě nebo parkour.

Autor:
Martin Č. (4.B)

VÝLET DO SOFRONKY

*Autorky:
Andreejka C.
a Kristinka K. (3.A)*

Některé třídy vyrazily na podzimní výlet do Arboreta Sofronka a nebo do Luftovy zahrady. Takhle si to užili třetíci:

Jedeme vlakem do Sofronky.

V 7:45 jsme měli sraz ve škole.

Byli jsme skoro celá třída 3. A a šli jsme na nádraží. Čekali jsme na vlak, který měl jet v 8:19. Jeli jsme na zastávku Plzeň-Bolevec. Honza a Filip koukali na mapu, abychom se neztratili. Kluci našli, kam jsme měli jít. Už jsme tady na Sofronce, hurá! Jdeme do lesa.

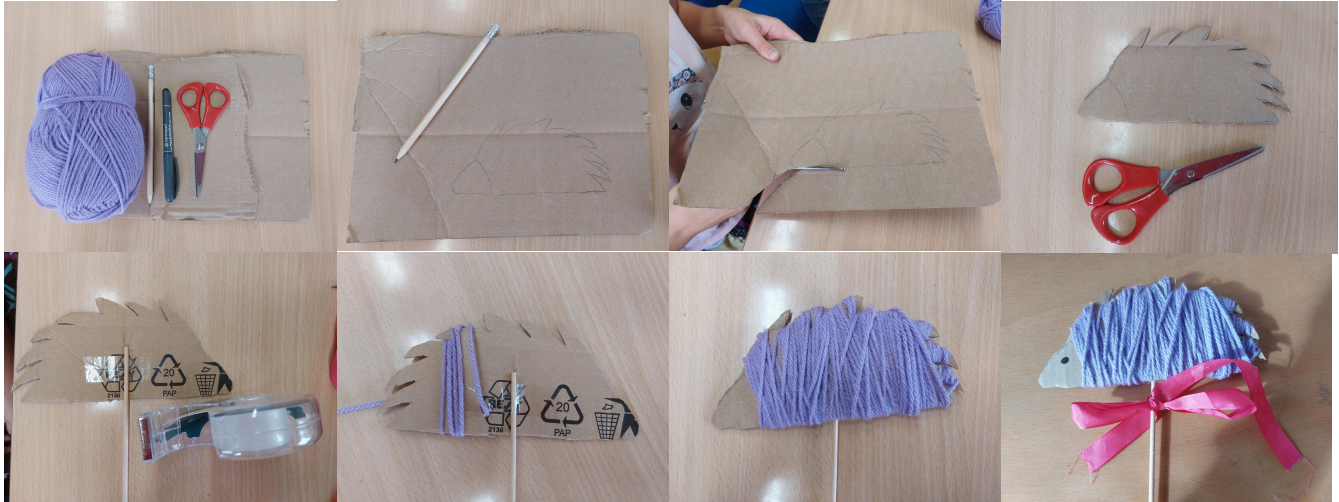
Pan učitel nám říkal o parozích. Taky jsme skákali a měřili si, jako které zvíře skáčeme. Dívali jsme se na daňky, daněly a dančata. A pak jsme šli zase na vlak a jeli zpátky do družiny a domů.

NÁVOD NA PODZIMNÍHO JEŽKA

Autorka:
Johanka P. (4.C)

Výzva: zkuste vyrobit vlastního podzimního ježečka!

Vyrobené výrobky přineste pí uč. Ouřadové,
budou vystaveny na nástěnce Masačasáku.

PODZIMNÍ TIP:

Máte rádi houby?
Jestli jo, tak si můžete
zakoupit deskovou hru
Houbaření. Je velice
jednoduchá na
pochopení a přípravu.
Já hru doporučuji, moc
mě baví ji hrát.

Autor:
David P. (6.B)

REDAKCE MASAČASÁKU:

Žáci: Richard S. (3.A), Adam D. (3.A), Andreea C. (3.A), Tomáš P. (3.A), Johan Š. (3.A),
Ema M. (3.C), Martin Č. (4.B.), Rozálie V. (4.B), Johana P. (4.C), Anna Z. (4.C), David P. (6.B)

Paní učitelky: Zdeňka Ouřadová, Jana Brhelová

Přispívající: pí uč. Alena Demčáková, p. uč. Michal Mašek, p. as. Štěpán Hasch

Pomáhající paní asistentky: Klára Poppová, Michaela Kašpírková

Další číslo vyjde: 18. 12. 2024